

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

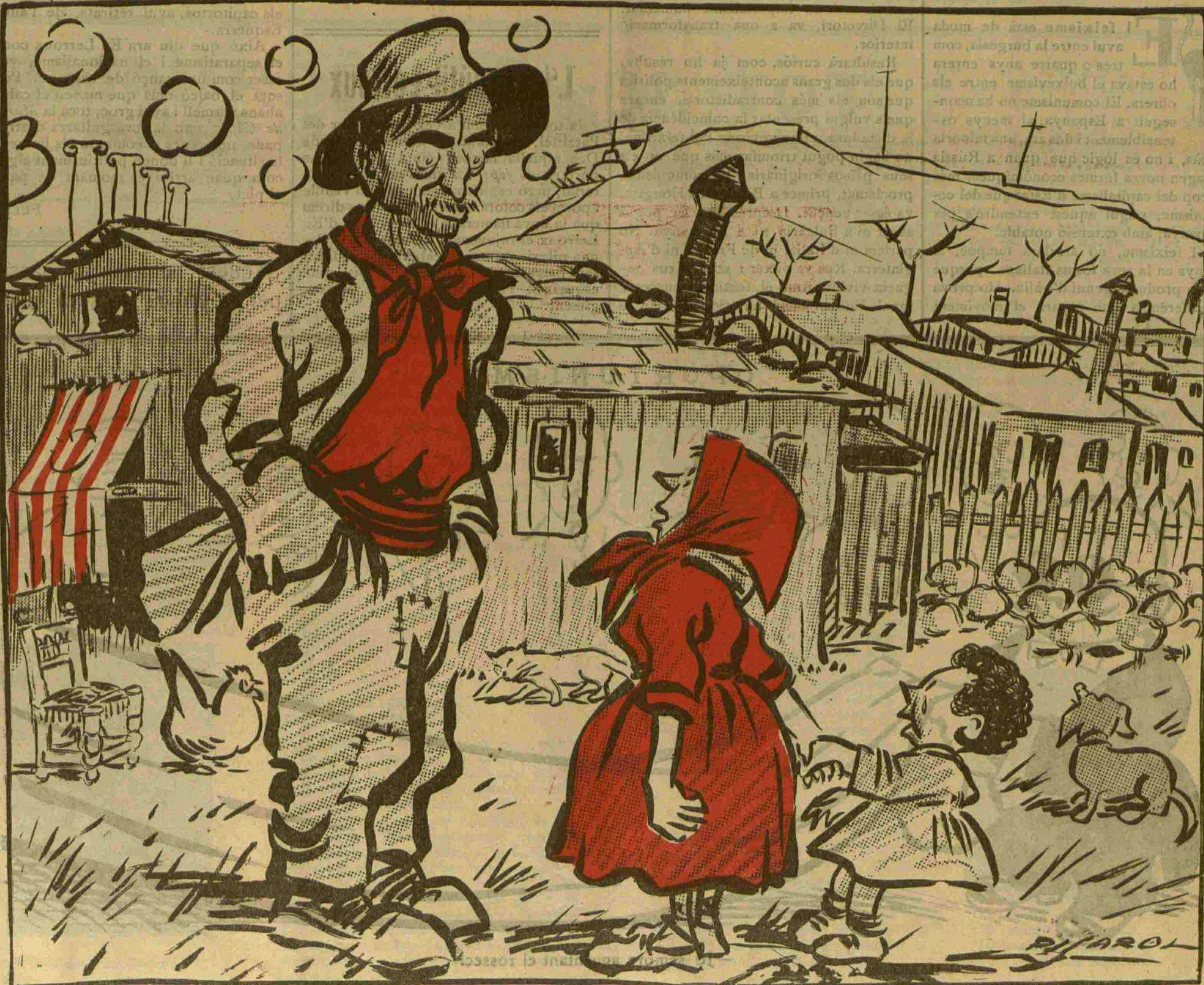
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

TEMENCES

—A veure si s'oblidarà de venir a la casa humil!

L'art de quedar-se a casa

No heu sentit mai, amics, la joia íntima de quedar-vos a casa en els dies de festa? Mentre pels carrers les multituds s'empenyen, i la riuada humana va d'ací d'allà per satisfer la sed d'espectacles i d'emocions, l'home reclòs troba en la quietud casolana la compensació dels dies de feina i el contrast amb el moviment popular.

Aquells que no hagin provat mai aquesta delícia, han de provar-la, i no se'n penediran. L'interior d'una casa, per petita que sigui, és molt gran. Un home isolat, entre les parets amigues, en contacte amb els seus familiars, prop dels mobles i els objectes que veu cada dia, companys del seu viure, confidents dels seus secrets, troba un món més gran i més ample i més alt que no pas el de tota aquella gent que, posada a la via pública, a munts, estrenyent-se i empenyent-se, deixa d'ésser noblement humana i es converteix en aquesta cosa que en diuen «la massa».

No vulgueu ésser «massa», amics. No imiteu aquell castellà anomenat «Vicente», que va «donde va la gente». De vegades cal no anar allí on va la gent, la massa de la gent. I cal saber estar-se a casa. Allí tindreu l'amor veritable d'aquells que són companys de la vostra existència, o fills de la mateixa sang. Allí tindreu els vostres llibres, els vostres records, les noves esperances. I potser també hi tindreu, dalt de la casa, un pal orfe, solitari. Feu-li companyia, algun jorn de festa. I el compliment d'aquesta obligació us omplirà el cor d'una joia que no us donarà l'espectacle de les places i els carrers.

pròpia Alemanya, no triomfarà el feixisme, sinó l'imperi restaurat per totes les forces de la gran burgesia. Conforme passin anys, comunisme i feixisme, aniran perdent les seves essències i influirán encara menys, internacionalment.

Es possible que encara es vulgui imposar un ressò del feixisme a Espanya, però no aconseguiria ni una eficàcia ni una aprovació. La mateixa adhesió al Directori de moltes forces que pretenen una renovació, entranya un desig de que la renovació es faci sense turbulències. En quant aquestes es produïssin, es produiria, també, un sentiment de reprovació. Peraixò molta gent, es congratula de que l'executor del cop d'Estat sigui l'exèrcit i no un partit, per forta que sigués, per arrelada que tingués la decisió de l'ordre.

No tan sols creiem que comunisme i feixisme són productes territorials, exòtics si se'ls trasplanta, sinó que són fenòmens circumstancials i efímers. Rússia, conforme el bolxevisme s'afermi, se'n anirà tornant democràtic. A Itàlia, ens diuen que així com el feixisme recula, el mussolinisme creix, i és possible, que el feixisme mori i que En Mussolini, home d'Estat, resti. I aleshores, qui sap si l'eclecticisme imperarà com a doctrina, i com a tàctica. A Anglaterra, els laboristes que marxen triomfants, representen l'eclecticisme, com ho representarà a França, el bloc d'esquerrers, al qual es profetitza una victòria electoral, amb la fórmula de l'Eduard Herriot: Ni Roma, ni Moscou.

PARADOX

L'inconsútil Lerroux

Ja tornem a tenir a l'ex emperador del Paral·lel, ostentant per aquests mons de Déu aquella famosa cinta que abans portava al jipi. La cinta no és ara material; però espiritualment és ben visible i porta els colors ben encesos. Fins direm que la nova flamerada espanyolista d'En Lerroux el rejuveneix de vint anys. Per una pila de raons, el cabdill ex radical, sent batre el seu cor dintre el pit quan esqueixen l'aire les músiques del regiment.

En les seves cartes a obscurs correligionaris, que serveixen de pretext an En Lerroux per dir el que li sembla útil als seus fins, insisteix d'una manera sospitosa en les declaracions de puritanisme patriòtic, fins el punt de negar-se en absolut a cooperar a cap acció revolucionària en companyia d'elements que ell té per contraris a la integritat intangible de l'Estat. La cosa que no diu En Lerroux, és si aquests elements l'han convidat a entrar en la suposada aliança. Sense por de perdre, jugaríem cent contra un que ningú li ha dit res, i és perquè el coneix tothom en matèria revolucionària.

No en té prou En Lerroux amb combatre el separatisme. Combat també, cruelment, el nacionalisme. Doctòralment declara que no coneix cap nacionalisme que no sigui reaccionari. Més ben dit estaria això, si confessés que ell no coneix cap nacionalisme, ni reaccionari ni avançat. En Lerroux no coneix res. No té cap cultura en matèria de política exterior. Si ell sapigués alguna cosa en aquest rengle, sabria que en tots els nacionalismes hi ha hagut diversificacions de tendències polítiques i socials; però que la resultant de les forces distintes ha estat més aviat democràtica i esquerrista, tal com pot comprovar-se en els nous Estats recentment constituïts sobre les bases de les velles nacions.

D'altra banda, cal recordar an En Lerroux que ell va estar aliat durant algun temps amb la desfeta Unió Federal Nacionalista Republicana, als components de la qual se'ls anomenava, per abreviar, «nacionalistes». Si tan reaccionari és el nacionalisme i tant retrògrades són els nacionalistes, no es comprén com En Lerroux va pactar-hi, va anar junt amb ells en diverses eleccions i es va presentar de bracet davant del públic amb els capitosts, avui retirats, de l'antiga Esquerra.

Això que diu ara En Lerroux contra el separatisme i el nacionalisme, ve a ésser com una cançó de captaire. Posat sota el balcó dels que manen el cabdill abans vermell i avui groc, toca la *Marcha de Cádiz* amb la seva guitarra destrempada, per veure si commou els homes de la situació i li donen políticament alguna cosa quan arribi el moment de passar el plat.

FULMEN

Exotismes inadaptables

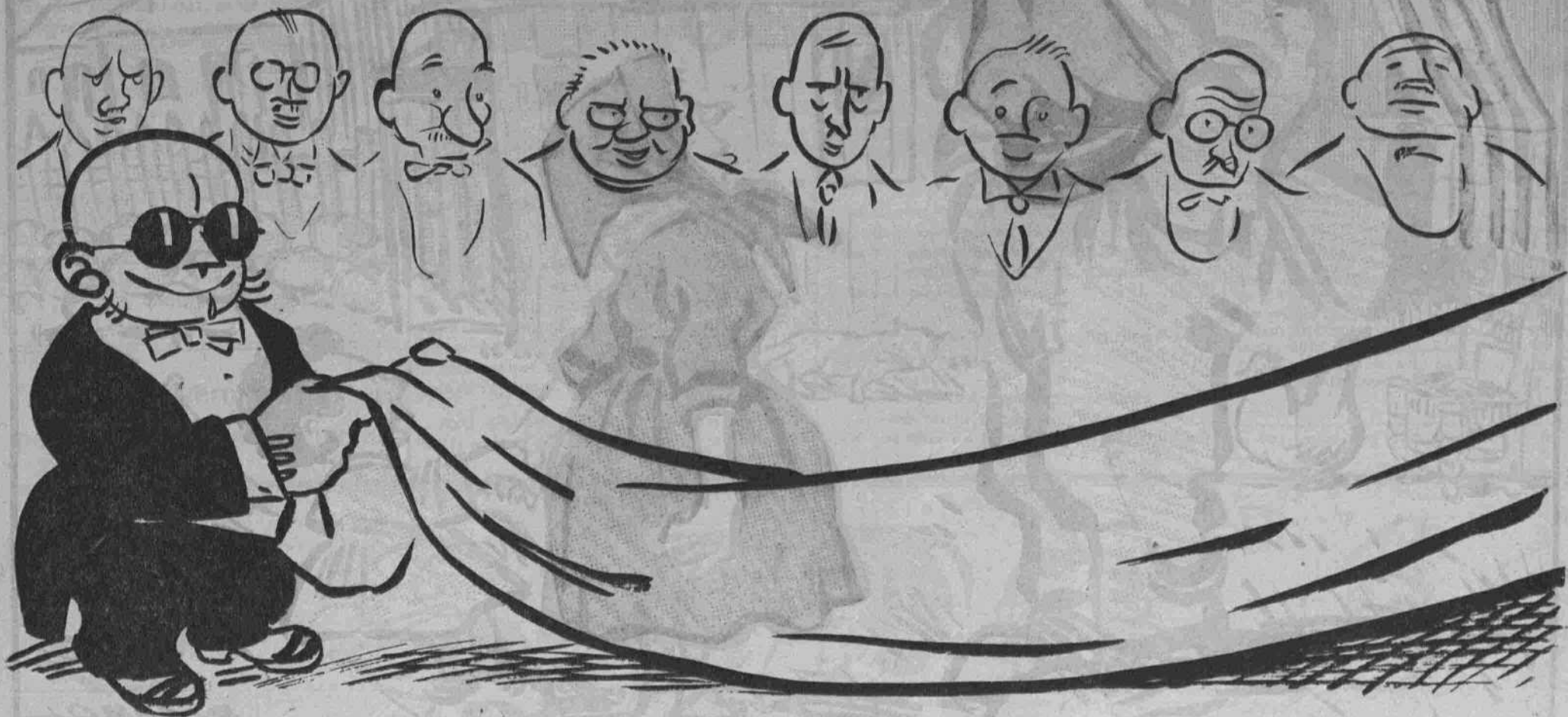
El feixisme està de moda avui entre la burgesia, com tres o quatre anys enrera ho estava el bolxevisme entre els obrers. El comunisme no ha aconseguit a Espanya, al menys ostensiblement i fins ara, una minoria eficaç, i no és lògic que quan a Rússia assagen noves formes econòmiques, més aprop del capitalisme d'Estat que del comunisme, pugui aquest estendre's per Espanya, amb extensió notable.

El feixisme, no arrelarà tampoc, al menys en la seva forma italiana, perquè és un producte genuí d'Itàlia. Ho prova la diferència que separa el moviment

italià de l'espanyol. El primer fou realitzat per una part del poble, tenint l'exèrcit al marge; el segon, va ésser fet per l'exèrcit exclusivament. En Mussolini era l'entusiasta civil, primer, socialista, després, intervencionista bèl·lic, finalment, autoritari; En Primo de Ribera, militar, no s'ha volgut despendre mai del seu caràcter militar. El feixisme, somnia amb un imperialisme immediat. El Directori, va a una transformació interior.

Resultarà curiós, com ja ho resulta, que els dos grans aconteixements polítics que són els més contradictoris, encara que's vulgui presentar la coincidència de la dictadura, el bolxevisme i el feixisme, no hagin pogut triomfar més que en els seus països originaris. El comunisme, proclamat, primer a Baviera i a Hongria, va ésser vençut. Després, no ha pogut surar ni a Bulgària ni a Alemanya. No parlem ni d'Itàlia, ni de França ni d'Anglaterra. Rus va nàixer i com a rus segueix vivint. Amb el feixisme succeeix igual. En cap nació ha triomfat. En la

OPORTUNISME

—Jo sempre aguantant el ròssec!

RIMS AL VENT

Per últim el Consistori s'ha arribat a completar, acabant-se aquell desori que ens feia tant cori-mori; ¿qui en serà, qui no en serà? Cinquanta regidories sempre costen prou d'omplir i més ara en aquests dies que unes quantes ximpleries et porten a la cançó. Barcelona, abans contava amb al seu *Consell dels Cent* i ni un tan sols n'hi fallava, i ara, pobra, no en trobava cinquanta per anar fent.

L'entente espanyola-italiana ha despertat un entusiasme gran allí a Itàlia, la terra sobirana de l'art exhuberant.

Hi ha hagut aplaudiments i moltes festes i a cada festa fortes ovacions, i completant les triomfantes gestes bons plats de macarons.

El senyor Esteve que era pessimista no sé per quin motiu s'ha entusiasmat es posarà camisa de feixista?

seria un disbarat. Car si Itàlia ha trobat un Mussolini tant decidit que es basta sol, aquí només tenim un Paganini que és el poble espanyol.

Ara, ara, ara, ara la van a tancar, car no l'ha pas vista encara qui la té de visita.

La trobarà mulladeta, però la veurà descansat, per manca de la pesseta.

quants veure-la no han lograt! Per si escoltar-lo volia l'alcalde que ara tenim

En «Flok» aquest prec li envia:

—No val a mirar tan prim!
quan qui encara veure-la espera
l'hagi visitada bé
ensenyeu-la a la carrera
a tot l'alemt obré.
Car sempre li passa al poble
ço que ara li està passant
amb l'Exposició del Moble;
ell ho fa amb un dalit gran
i quan el moment s'atança
de fruir del seu treball
i s'el mira amb delectança
li diuen: — aul tira avall!

El sometent,
tot diligent,
ha preparat una parada
i n'hi anirà molta de gent
sols per a veure el sometent.
El sometent,
alegrement,
passarà les llurs banderes
aire marcial, rostre content,
farà molt goig el sometent,
El sometent
ves qui l'entén!

La ocasió la pinten calva
i ara es veu amb ocasió
del que està passant amb l'Alba,
A declarà el jutge el crida
i ell des d'un lloc ben segur
respon: —Ja vine desseguida!
i se'n riu el bon senyor
perquè passà la frontera
aprofitant l'ocasió.

FLOK

En premsa: Almanac de la Campana

Els eclèctics

Això de l'eclècticisme és una cosa que, com totes les d'aquest món, s'estira i s'arronsa. L'eclèctic pur agafa lo millor de totes les idees, per divergents que siguin, i se'n fa una convicció; pren lo més sà de totes les religions i se'n forma una moral pròpia. Com si diguéssim: barreja canyella, sucre i cacau i li surt una riquíssima xocolata.

Però hi han els eclèctics acomodaticis, que és fan una convicció ajustada a les seves conveniències i una moral a la mida dels seus vicis. És l'eclècticisme del tant se me'n fum i del jo vagi bé que lo demés rai. Aquests quan fan xocolata, si és pels altres, ademés d'una mica de cacau, una engruna de sucre i un pesic de canyella, hi posen força rosegons de pa.

El prototipus de l'eclèctic és el meu amic Manelet. Aquell no mira els duros de quines mans venen, i arreplega els que pot mentre siguin bons. Totes les ocasions les troba excel·lents per a fer negoci, i va sempre cap allà on bufa el vent.

Ell ven anillos de goma para cerrar el varillaje del paraguas quan plou, confeti i serpentes els dies de Carnaval, l'argument a les portes dels teatres i participaciones pels vols de Nadal.

Quan s'estilaven les manifestacions lliurepensadores, en Manelet venia retrats d'En Ferrer. Els onzes de setembre porta barretina i ven llacets de les quatre barres. Avui, segurament que volta els carrers venent banderetes espanyoles per a posar al trauc de les solapes.

Ha pertanescut a la claque de tots els teatres, i ja se sap que pel càrrec de claqueur s'ha de ésser un perfecte

eclèctic, encare que al inrevés, perquè ha d'agradar, i s'ha d'aplaudir lo dolent de totes les escoles. En Manelet té unes mans i una veu expressives per a la fabricació d'entusiasme i aquestes qualitats les posa sempre, com a bon eclèctic, a disposició del que mana, sigui blanc o sigui roig.

I no vagin a pensar que aquest Manelet sigui un cas rar. Espanya està plena de Manels.

JEPH DE JESPU

Imperialisme social

Ha pogut mai creure algú, que aquest desfici característic de les actuals masses proletàries, sia una mania fantasiosa o un desig artificios de demagògics aventurers?

El moviment vers la dictadura del proletariat, és una conseqüència de l'imperialisme dominant arreu d'Europa, abans i després de la guerra. És, doncs, una arma de qual agressió no pot planejar la burgesia. Però que tampoc podem acceptar els esperits demòcrates.

El proletariat no necessita dominar, necessita desaparèixer.

A l'endemà d'ésser poder els proletaris, decretarien l'abolició de classes, en nom de l'igualtat social. Tots els ciutadans formarien en l'exèrcit del treball obligatori. On fora, doncs, la dictadura?

El que vol el proletariat d'Europa, és la seva plena sobirania. Això és just, i com que això és el que volen, milions i milions d'homes, cada dia més conscients de llur dret, això és el que ha de triomfar un dia o altre.

BATAILLES DE TOT ARREU

LA DONA XÓFER

Les nostres dones són excessivament casolanes. Saben molt de cosir, de rentar plats i ferrar un ou. Cuiden amb tot l'anhel de la seva ànima de la bona criança dels fills i, més que de la bona criança, de la bona creixença, però ben poca coseta més, per a no dir res més. I la dona té dret al progrés i a la civilització, i deu aportar-hi també el seu esforç i el seu entusiasme.

Aquí, com a màxim, tenim alguna metgesa i prou.

Lady Irene Curzon ha pres part en una carrera d'automòbils, i competeix amb qualsevol xòfer per a guiar perfectament i ràpida.

Em sembla endevinar la sensació que deu produir una carrera veloç a l'intrèpida Irene Curzon. Aquell enorme rastre de polseguera que deixa a son pas li deu fer l'efecte que'l vent la despentina i deixa un ram de cabelleres voleiant.

Si no deixa un ram de cabelleres pot estar certa que deixa una admiració i un exemple ben digne de que fos seguit. Fora bell de veure que les dones no sols servissin per a portar una llar, sinó que també servissin per a portar un auto

Lady Irene Curzon

i que amb la mateixa facilitat conduïssin els destins d'un poble. La dona deu ésser més arriscada, valenta com és, més valenta que l'home, car pocs homes podrien suportar els dolors que la naturalesa li ha imposat com a dona, i no deu arraulir-se místicament en les penombres d'un temple, pregant i encongint l'esperit amb reflexions insulses.

La dona pot i deu portar avant el món amb la mateixa seguretat amb la qual Lady Irene Curzon guia l'auto i deixa una estela de pols, enlluernant com un camí de glòria lluminosa.

NOU REGIDORS DE R. O.

En altre temps ens queixàvem per l'imposició d'un alcalde de R. O. i tot hom, o quasi tot hom, estava conforme en que a Barcelona no se li imposarien més alcaldes, sinó que els tindria sempre més per elecció popular. Doncs, ara, no solament alcalde, sinó consellers i tot, i ben castiços.

EXPLORACIÓ A LES TERRES MÉS SEPTENTRIONALS

Fa algunes setmanes que Lange Koch retornà a Copenhague després de tres anys d'exploració dins el Nord de Groenlàndia, exploració difícilíssima, que ha donat fecunds resultats científics i plena d'episodis emocionants.

Groenlàndia, després de l'Austràlia, és l'illa més gran de la terra, completament coberta de glaç. Exceptuant les zones litorals, tot aquest nord territori és embolcallat d'una boira intensa que s'eleva a la groixària de 3.000 metres. La caravana de Lange Koch—en el grabat que publiquem—representa que passa per un desert de glaç més gran que la península Ibèrica, França, Suïssa, Bèlgica, els Països Baixos i Alemanya junts. Aquesta caravana portava més de quatre tonela-

des de provisionaments. Ha atravesat temperatures septentrionals mínimes de 40° sota zero. Són interessantíssimes les anècdotes de l'eminent explorador, com ho són també les cartes geogràfiques que ha extret d'aquells països. El dietari d'aquesta expedició és ple de notes esferoides.

Es digne de tot elogi el cas de Lange Koch. Nosaltres trobem que mentre alguns fan alardes de valentia i es presenten com uns conqueridors

Campament de l'expedició Koch a Groenlàndia

farandolers i salvadors de països morts de dins i de fora, el cas d'un explorador de la categoria de Lange Koch resalta encara més. El viatge de Lange Koch sí que és un viatge interessantíssim en tot concepte. Hem de creure que en la vasta Groenlàndia Lange Koch no trobaria cap recepció ni tendria ocasió de fer discursos, però sentiria l'íntima satisfacció d'ésser un veritable rei d'aquelles terres inconegudes, i aïrià recopilant els secrets per a fer-los conèixer al món sencer. Això és un veritable viatge d'una transcendència incalculable, que és admirat de tot el món.

LA SEDICIÓ DE GRÈCIA

A Grècia els generals Leonardopoulos i Gargalidis, i els lloc-tinents coronels Anrampos i Nicola-reas, que suscitaren la sedició militar, han sigut condemnats a mort; el coronel Ziras i el comandant Skilakakis a cadena perpètua i cinquante mil oficials més, de deu a vint anys de presó.

A la una de la nit del 21 al 22 d'octubre (ja deiem fa pocs dies que fou una mala nit) esclatà una sedició militar en totes les guarnicions de Grècia, excepte Atenes, des del fons de la Macedònia oriental fins al Peloponès.

La sedició era portada pels predits militars. El coronel Condilis es trobava camíficament a Salònica i prengué el comandament de les tropes que havien restat fidels i marxà contra els revoltosos de Macedònia, derrotant els motinats, sots les ordres del coronel Ziras i feu presoners a tots els oficials, i els embarcà conduint-los a Thebes, des d'on es dirigí al Citeron i cap a Atenes en persecució de Leonardopoulos i Gargalidis.

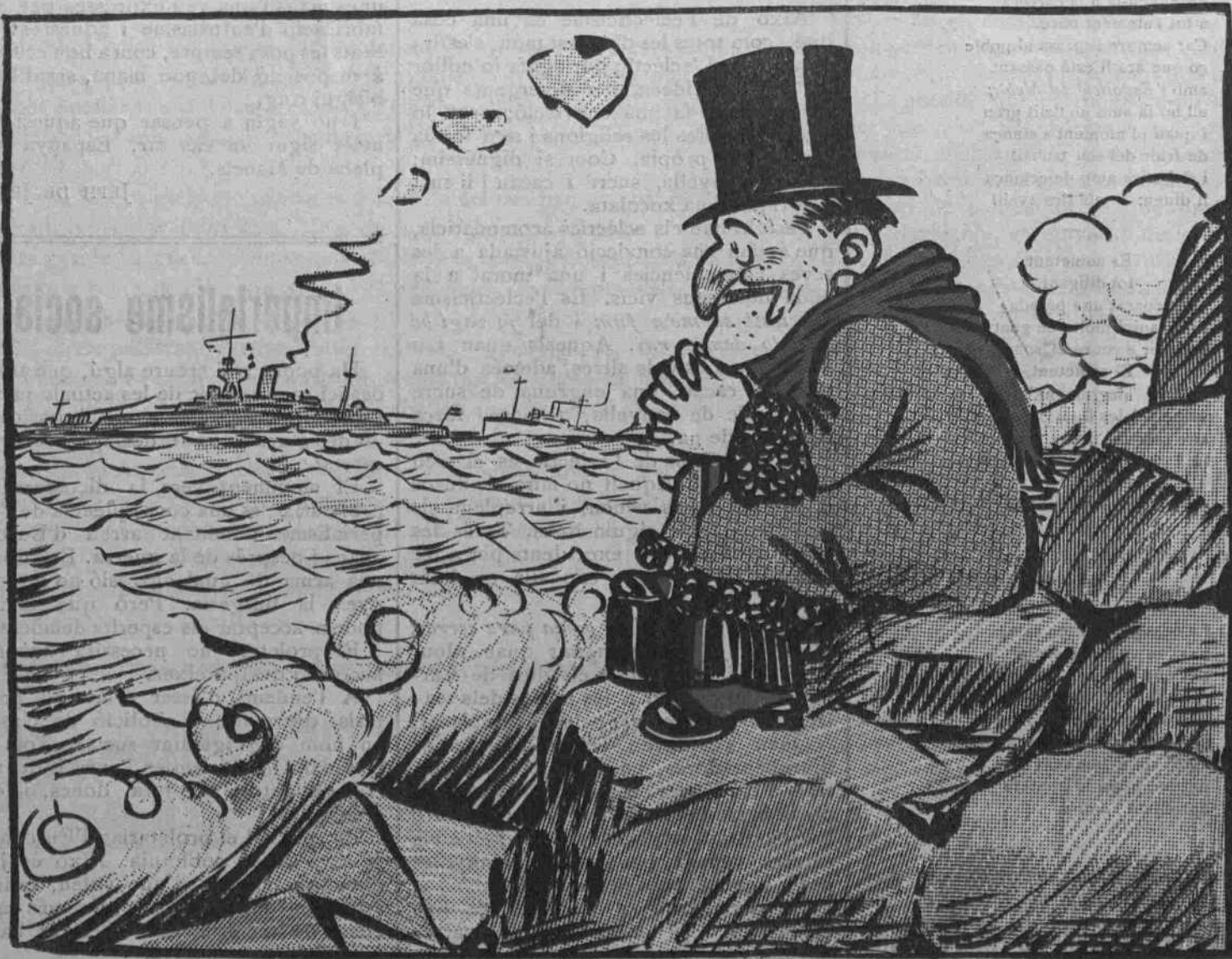
A Grècia, amb poc temps, han estat donades dues lliçons de serietat autoritària, dignes de tenir-se present. Al cap de poc de la fusellada dels ministres que cregueren responsables durant la qüestió grega-turca, ve la repressió d'aquesta sedició militar, passant els taps a uns quants i engarjolant-ne uns quants més.

Veritat que Grècia des de la post guerra du una vida convulsa i tempestuosa, que és probable que acabi amb la caiguda de Venizelos i amb la implantació de la República;

El general Leonardopoulos (condemnat a mort) el coronel Ziras i el comandant Skilakakis

ENYORAMENT

—Abans ens divertíem nosaltres, i ara són ells els que es diverteixen!

El moment és propici; el castell capitalista s'enruna. Els pobles d'Europa, fills dels patricians o de l'antiga superba Roma, fan avui l'efecte de mendicants que es plauen a ensenyar les xacres. L'Estat individualista, l'Economia subjectiva, egòlatra, sostenidora de desigualtats materials, de vicis i corrupteles, és, als ulls de tothom, incompatible amb els grans principis absoluts de la justícia objectiva. I en la present etapa de la seva evolució, la més complexa que mai hagi assolit un regisme, el veiem tronollar fent desvergonyida i vil ostentació de totes les seves cupiditats.

Aquests són els termes, en que s'ha posat el gravíssim problema polític-econòmic, en totes les consciències del proletariat àvid, de tots els homes independents i dels economistes no governamentals.

Debades que els conservadors xorcs, els plutòcrates i els polítics professionals, vulguin ignorar-lo o omplir-lo de descrèdit... La desviació de l'ànima popular cap a la dictadura, és culpa de l'impresió imbecil de les classes governants de tot arreu. Les Bastilles «burgeses» no són pas més invulnerables que les «polítiques».

El clam dels pobres, dels sufrents, és una cosa milenària que pot derrocar com el so de les trompetes de Jericó.

Els que parlen de tradició obliden la «solidaritat de la misèria» que és la força més poixant dels pobles i dels homes...

Hem d'ésser justos aquí a la terra... Jesús no torna, i la resignació s'acaba, es va acabar, potser, amb les últimes inmolacions de les trinxeres...

GLICINI

OCELLS DE BANC

II

L'APODERAT

Es un dels merlots de bec. Un apoderat, forma part del *conclave* dels puntals de la casa Bancària. Així, com sense capellà no es pot dir missa, un Banc,

sense aquest ocell, seria una gàbia plena de mals ocells.

La majoria d'aquests senyors, han pujat l'escalafó

a mida d'aguantar cabriolets dels quefes, quan han sigut meritoris; rebre bronques dels seus antecessors, i per fi, han graonat aquest lloc, portant per cada pèl al cap, una *morrada* del senyor Director.

Molts Directors si saben lo que és Banca, ho deuen als *apoderats-ranxeros*, perquè també a la gàbia d'aquesta volateria, alguns han escalat aquest lloc, mercès al respall, aquesta eina domèstica que tant serveix per a netejar *chaques* de aligots grossos, com de transportar els telegrams sense fils dels pobres empleats que estan amb el cap sempre sota l'ala per por del mal xineixar dels merlots d'empuje.

Conec apoderat, que sap descomptar-se set vegades de carrera; no sap un borral de francès; no té nocions només de psicologia, car té afició a l'aigua salada, i mercès a l'*instufo* ha adquirit sense patent el títol d'apoderat. Un bon apoderat, mai fa tard a l'oficina, encare que tingui facultats per a fer-ne. Ha de procurar no estar mai malalt, per por que el quefe o el *sub* sigui a la seva cadira quin cuio del cul està amotllat al seu idem; ha de renyar molt, perquè un apoderat que no renyi el senyor Director troba que és feble.

Treballant jo en un Banc, un dia, el Director va dir-me amb to mig hipòcrit:

— Què tal el senyor X X? (l'apoderat de la meua secció o gàbia millor dit).

— Bé, molt bé — vareig respondre jo, no trobant solta a la seva pregunta.

I l'home tornà novament a dir, mentre em firmava uns xecs de moneda estrangera:

— Què renya molt?

— D'aquella manera — vareig respondre jo, mirant-me'l amb certa repugnància.

— Estan contents, la secció, d'ell?

— Per mi és indiferent, senyor Director, perquè com que se com deure, no em fixo amb tonteries d'aquestes.

L'home d'una revolada em donà els xecs, es calà les ulleres que sempre li

ballaven un *fox trot*, i digué amb veu d'espanta empleats:

— Pot retirar-se.

— Gràcies a Déu! — vareig pensar entre mi.

Si jo hagués sigut canari o passarell xerramec, aquell home hauria sabut que tal era el nostre apoderat, però com que conec massa les xarxes i les teles, i per altra banda, si el Director era un *tòtila*, l'apoderat era una mena de *vaselina* coenta, que no tenia res de bon ocell.

L'única cosa que tenia bona el meu apoderat (com tenen tots els de la majoria de Bancs) era la dona: una senyora de vint-i-sis anys, una calàndria que visitava molt al seu espós per a que nosaltres la admiréssim i de passada entrava a veure al senyor Director, prohibint aquest que entrés ningú al despatx i a la firma mentre la formosa *apoderada* estava de visita amb l'aligot del gabió bancari...

Era hora de plegar, que la senyora estava amb conversa i nosaltres maleïem a l'un i a l'altre: al Director per *marrà* i el segon per... intermediari de canvi.

L'única cosa que ens aconsolava, era veure sortir a la simpàtica dona, arreglant-se els cabells amb certa moneria, i veure com el Director amb les ulleres a la mà i mig palpiant, li deia:

— Vinguí demà, a mi no m'amoina...

I el bon apoderat, caient-li la baba i reclouent el gènit, ens deia amb to de *bertoldino*:

— Tenim un superior, que no ens el mereixem...

I nosaltres pensàvem: Tens raó; per nosaltres encara que s'aixequés al cel volant i no tornés més, ens causaria alegria...

Lo que ens causava malícia i ràbia, era quan venia i ens deia:

— Dec dir-los, amics meus, que el Consell Directiu ha acordat augmentar-me el sou amb vint duros més...

Ens miràvem astorats, tots, aotàvem les ales i amagant el cap, deïem poc a poc:

— Pobres apoderats, que teniu les dones joves i guapes!...

I si treïem la testa per a mirar al quefe, ens semblava en lloc d'un ocell de bec,

una mena de diable amb dues banyes llargues... llargues que arribaven a la cornisa d'allà on llegíem cada matí:

— Banco de Confianza. 69 Sucursales!
EMILI GRAELLS CASTELLS

REPICS

S'ha clausurat l'Acadèmia Catòlica de Sabadell. Suposem que no és pas clausurada per catòlica, car en aquest sentit potser ens en alegraríem i volem creure que tampoc ho és per poc catòlica, sinó per altres causes que tothom ja endevinarà i en aquest sentit tant ens fa moros com cristians i encara que fossin més papistes que el papa. Ho sentim i els aconsellàvem que mentre tenen el local clausurat es dediquessin a fer exercicis... espirituals.

Hem llegit amb veritable fruïció i molt de respecte els primers números de *Justícia Social*, portaveu del partit socialista català. A més de les seves vibrants editorials plenes de sana doctrina socialista, publica interessants articles de M. Serra i Moret, Alfons Maseras, Dr. C. Rofes, de l'excel·lent pensador Gabriel Alomar i altres i altres valors catalanes que lluiten amb fe i aporten tot el seu esforç a la causa socialista. No cal dir amb quanta satisfacció hem vist l'aparició d'aquest setmanari. Tothom sap que la nostra tasca sempre ha estat democràtica i social i amb franca cordialitat saludem al nou portaveu de les classes obreres que lluiten pels seus drets legítims i ostenten les idees socialistes a basa de catalanitat. Recomanem als obrers catalans que no es deixin perdre l'interessant lectura de *Justícia Social* on s'hi trobaran identificats com a catalans i com a socialistes i desitgem múltiples prosperitats al novament aparegut a la lluita en defensa de uns ideals tan nobles com són els de «Justícia» i «Socialisme».

A Sant Andreu, fins ara, cap i casal del districte novè, és on duïen les *arriandes* no solament electorals, sinó també on gaudien de millores, arranjaments de carrers, fontaneria, empedraments i altres belles galindaines.

Tot això, gràcies als passats regidors, que vetllaven per la *mesa i escudelló-metro* polític. En canvi, Sagrera, Santa Eulàlia, Horta i Carmel són quatre *socos* on ni Déu, si baixés, ho coneixeria, perquè, sols hi viuen els pobres e indelencos *Kaids* voltats de figures de moro, esbarzers, malves seques i altres herbetes que Sant Antoni les va plantar, pensant que un dia les brigades ho arrancarien: mes les brigades cobren i... són sempre a la terra del bon Iglesias.

L'ex director del Matadero sospès d'empleu i sou, allega que ell no coneix les vedelletes si són grasses, tísiques o malaltes. Per això hi han veterinaris.

Naturalment. Haguéssim sigut vedelletes tendres, amb dues pantorrilles ben fetes, les hauria reconegut conscientment.

L'home té raó... Al cap d'avall tant és morir de l'aigua plena de microbis, com de feres tuberculosos... Un home o dona més a Barcelona, què hi fa?

L'únic que hem de dir... Coneixia si eren bons els *pàpirs* que cobrava?...

S'han apujat les mongetes, el cafè, el sucre, els ous i altres coses...

A n'aquest pas, els acaparadors seran altre Directori únic...

I els presiris?...

Urgeix més que les cases barates, unes quantes ergastules.

Hi han molts ex regidors que no es deu esperar ésser a l'estiu, per a dur-los a la torra.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CANYE del Olm, número 8